

blauw gordijn aan staat een, deels met een opaal-blauw tafelkleed, deels met een tintenrijk wit laken bedekte, tafel, waarop een warm-tintelend, zachtblauw presenteerblad, bezet met een grijs-steenen flesch, een klaar-doorzichtig, slank glas, een wit, wijd-uitlopend kommetje, met sterk-blauwen binnenrand, en een ui, terwijl er omheen eenige groene peren op de tafel verspreid liggen.

Zooeven roerden we Maria v. R. Altena's Fransche geestesneiging aan. Een bloemstuk, eveneens van 1928, verraadt deze op heel eigenaardige wijze: rose azalea's in een op blanken schotel geplaatsten rooden bloempot op een tafelkleed, waarvan de grijze kleur heel levendig gehouden wordt door een geel étui, eenige verspreide, groene azalea-blaadjes en de reflecties van een blauwen muur. In die teeder-fleurige combinatie nu van het zachte, frissche azalea-rose met het krachtig aangezette, in weeker tinten vervloeiende blauw herleeft een typisch-Fransch, achttiende-eeuwsch sentiment, dat bij Boucher, Fragonard en anderen in combinaties van blauw en rose, vooral in toiletten, niet zelden tot uiting komt.

Nemen wij thans nog, ten besluite, van de laatst ontstane werken van Maria v. R. Altena, waarin dikwijls de streek rapper, stouter, forscher, de kleur lichter en blijder is, de behoefte, zich vrij te laten gaan, dwingender schijnt, dan ooit te voren, eenige saillante voorbeelden in oogenschouw.

Op een tafelkleed en tegen een achterwand, beide in teeder grijs, doch in genoegzaam verschillende toonnuance gehouden, prijkt stil en innig een vaas van mild-groene kleur, waarin smeltend-witte „ramblers" met héél zacht-rose harten, gratieus en losjes bijeen zijn geschikt. De bloemen vormen met den achter- en ondergrond een exquis tintenspel van wit en grijs, waartegen de uitstekende, groene, dunne blaadjes fijntjes uittippen. Alle gedachte aan geschilderd-zijn vergaat hier. 't Is, of deze bloemen zoo juist, frisch geplukt en bloeiend, nog wat omwademd van buiten-vochtigheid, hier in een kamerhoek met helder, maar getemperd zonlicht, zijn geplaatst. Onnavolgbaar luchtig en losjes is de naar boven schuin oplopende schikking der bloemen, in tegenstelling bijv. met de meestal zooveel stijvere ordening bij een toch zoo smaakvol artiest als Fantin!

Tot deze groep stillevens behoort ook dat met de, in vorm, kleur en doorzichtigheid meesterlijk geschilderde, blauwe en groene druiven op witten schotel, waarachter een tinnen kan en een mes, op een in plooiën vertrokken wit tafellaken, tegen een blauw fond. De lokkende, appétisante sappigheid der vruchten, de blinkende, kantige ronding van den schotel, de glansen van het tin, het liggen en het verloop van het zwart-gehefte mes over een paar lakenplooiën heen, en het blanke, heldere licht, waarin al die heerlijkheid zoo wonderlijk eenvoudig te pralen staat, maken dit werk tot een uitgelezen specimen aller stillevenkunst.